

Eventyr For Alle

A detailed black and white illustration of a fox's head, looking slightly to the right, positioned behind the title text.

Hans Pinnsvin

Brødrene Grimm

Hans Pinnsvin

Det var en gang en bonde, som hadde både penger og eiendom, men selv om han var rik var det likevel noe som mangla i lykken hans: Han og kona hadde ikke fått noen barn. Ofte, når han dro til byen med de andre bøndene, gjorde de narr av ham og spurte hvorfor han ikke fikk noen barn. Til slutt gjorde dette ham sint, og da han kom hjem, sa han: «Nå vil jeg ha et barn, om det så skal være et pinnsvin!»

Siden fikk kona et barn, som var som et pinnsvin oventil og en gutt nedentil, og da hun så barnet ble hun redd, og sa: «Der kan du se, du har forheksa oss!»

Da svarte mannen: «Hva kan alt det hjelpe, gutten må til dåpen, men vi kan ikke be noen blir fadder.»

Da sa kona: «Vi kan heller ikke gi ham noe annet navn enn Hans Pinnsvin.»

Da han var døpt, sa presten: «Han kan ikke ligge i noen ordentlig seng med de piggene.» Derfor ble det lagt litt strå bak ovnen, og så lå Hans Pinnsvins på det. Han kunne heller ikke patte mora, for han hadde stukket henne med piggene sine.

Så lå han da bak ovnen i 8 år, og faren hans var lei av ham og håpte at han snart døde. Men han døde ikke, men ble liggende der.

Nå hendte det seg en gang at det var marked i byen, og dit skulle bonden dra. Så han spurte kona si hva han skulle bringe med tilbake: «Litt kjøtt og et par stykker hvetebrød til husholdninga», sa hun.

Så spurte han tjenestepika. Hun ville ha et par tøfler og strømpbukser.

Til slutt sa han også: «Hva vil du ha, Hans Pinnsvin?»

«Du far», sa han, «ta med ei sekkepipe til meg.»

Da bonden nå kom hjem igjen, gav han kona kjøttet og hvetebrødet han hadde kjøpt til henne, deretter gav han tjenestepika tøflene og strømpebuksene, og til slutt gikk han bak ovnen og gav Hans Pinnsvin sekkepipa. Og da Hans Pinnsvin hadde fått den, sa han:

«Far, gå nå bort til smia og sett sko under hanen for meg, så skal jeg ri min vei og aldri mer komme igjen.»

Da ble faren glad for at han skulle bli kvitt ham, og satte sko under hanen, og da han var ferdig, satte Hans Pinnsvin seg opp og red av gårde. Han tok også med seg svin og esler som han skulle gjete i skogen utenfor. Men i skogen måtte hanen fly opp i et høyt tre med ham, og der satt han og gjette eslene og svina, og han satt der i mange herrens år, til

flokken hadde blitt stor, og faren hans visste ingenting om ham. Men mens han satt i treet blåste han på sekkepipa og lagde musikk, som var svært vakker å høre på.

En gang kom en konge forbi som hadde gått seg vill i skogen, og hørte musikken. Han forundra seg over den og sendte tjeneren bort, han skulle se seg rundt etter hvor musikken kom fra. Han så seg om, men han så ikke annet enn et lite dyr som satt oppe i et tre, det så ut som en gårdshane, og på den satt et pinnsvin, og det spilte musikk. Da sa kongen til tjeneren at han skulle spørre hvorfor han satt der, og om han ikke visste hvor veien til kongeriket hans gikk. Da steg Hans Pinnsvin ned fra treet og sa at han ville vise ham veien, hvis kongen ville love ham med sort på hvitt at han skulle få det som først møtte ham på den kongelige gårdsplassen når han kom hjem.

Da tenkte kongen: «Det kan jeg nok gjøre. Jeg kan skrive hva jeg vil, for Hans Pinnsvin forstår det ikke allikevel.»

Så tok kongen penn og blekk og rabla opp noe, og da det var gjort viste Hans Pinnsvin ham veien, og han kom lykkelig hjem.

Men da dattera hans så ham langt borte, ble hun så glad at hun gikk ham i møte og kyssa ham. Da tenkte han på Hans Pinnsvin og fortalte henne hvordan det hadde gått med ham, og at han hadde måttet love et underlig dyr at det skulle få det som først møtte ham når han kom hjem, og det dyret hadde sittet på en hane som om det var en hest og spilt vakker musikk. Men han hadde skrevet at han ikke skulle få det, for Hans Pinnsvin kunne jo ikke lese. Dette var prinsessa glad for og sa at det var godt, for hun ville ikke dra dit.

Men Hans Pinnsvin vokta eslene og svina, var alltid lystig og satt i treet og blåste på sekkepipa si.

Nå hendte det at en annen konge kom reisende med sine tjenere og løpere, og hadde gått seg vill og visste ikke hvordan han skulle komme hjem igjen, for skogen var så stor. Da hørte også han den skjønne musikken langt borte, og snakka til løperen sin om hva det kunne være, han måtte se etter. Da gikk løperen bort under treet, og han så hanen sitte der med Hans Pinnsvin på ryggen. Løperen spurte ham hva han gjorde der oppe.

«Jeg gjeter eslene og svina mine. Men hva er du ønsker?»

Løperen sa at de hadde gått seg vill og kunne ikke finne veien tilbake til kongeriket, og om han ikke kunne vise dem veien. Da kom Hans Pinnsvin og hanen ned fra treet, og sa til den gamle kongen at han ville vise ham veien, hvis han ville gi ham det som først møtte ham når han kom hjem til det kongelige slott. Kongen sa ja, og skrev under med sin hånd at Hans Pinnsvin skulle ha det. Da det var gjort, red han foran på hanen og viste ham veien, og fikk kongen lykkelig og vel tilbake til riket sitt igjen.

Da han kom til gårsplassen ble det stor glede. Nå hadde

han ei eneste datter, som var svært vakker, som gikk ham i møte, falt om halsen hans, og kyssa ham og gleda seg over at hennes gamle far kom hjem. Hun spurte ham også hvor i verden han hadde vært så lenge. Da fortalte han henne at han hadde gått seg vill og nesten ikke hadde funnet hjem igjen, men da han dro igjennom en stor skog, hadde en, som halvveis så ut som et pinnsvin og halvveis som et menneske, som satt ridende på en hane i et høyt tre, og spilte vakker musikk, han hadde hjulpet ham på rett vei igjen, men først hadde han måtte love ham at han skulle få det som først møtte ham på den kongelige gårdsplassen, og det var henne, og derfor var han nå så bedrøva. Men hun lovte ham at hun gjerne skulle gå med når han kom, for sin gamle fars skyld.

Men Hans Pinnsvin gjette svina sine, og svina fikk flere svin, og ble til slutt så mange at hele skogen var full. Da ville ikke Hans Pinnsvin bo i skogen lenger, og sendte bud til faren sin og sa at de skulle tømme alle fjøsene i landsbyen, for nå kom han med en så stor flokk at enhver som ville slakte kunne få slakte. Da ble faren hans bedrøva, for han trodde at Hans Pinnsvin hadde dødd for lengst. Men Hans Pinnsvin satte seg på hanen sin, drev svina inn i landsbyen og lot dem slaktes. Huff! Det ble ei slakting og ei hakking så man kunne høre det ei heil mil av gårde.

Etter det sa Hans Pinnsvin: «Far, ta hanen min tilbake til smeden og legg sko under den, så rir jeg bort og kommer aldri mer tilbake.»

Da lot faren det bli lagt sko under hanen, og var glad over at Hans Pinnsvin ikke skulle komme tilbake.

Hans Pinnsvin red nå til det første kongeriket. Der hadde kongen befalt at hvis det kom en ridende på en hane med ei sekkepipe under armen, da skulle alle skyte, hugge og stikke

ham, for at han ikke skulle komme til slottet. Da nå Hans Pinnsvin kom ridende trengte de inn på ham med bajonettene, men han gav hanen av sporene, fløy av sted over porten, like til kongens vinduer, satte seg der og ropte til kongen at han skulle gi ham det han hadde lovt, ellers skulle han ta livet av både ham og dattera hans. Da gav kongen dattera si gode ord og bad at hun skulle gå ut, for at hun kunne redde hans og sitt eget liv. Da kledde hun seg i hvitt, og faren hennes gav henne ei vogn med seks hester og prektige tjenere, og gull og penger. Hun satte seg inn, og Hans Pinnsvin med hanen sin og sekkepipa si satt ved siden av. Så tok de avskjed og reiste av gårde, og kongen tenkte at han aldri skulle få se henne igjen. Men det gikk annerledes enn han tenkte, for da de var kommet et stykke fra byen, dro Hans Pinnsvin av henne de vakre klærne og stakk henne med piggene sine til hun var helt blodig, og sa: «Det er lønna for falskheten din, gå din vei, jeg vil ikke ha deg.» Og jagde henne hjem igjen, og hun var ydmykt for resten av sitt liv.

Men Hans Pinnsvin red videre med hanen sin og sekkepipa si, til det andre kongeriket hvor han også hadde vist kongen vei. Men denne kongen hadde befalt at når det kom en som Hans Pinnsvin, skulle de presentere gevær, rope hurra og føre ham til det kongelige slott.

Da nå kongsdattera fikk se ham, ble hun forskrekka, for han så så rar ut. Men hun tenkte at det var ingenting å gjøre med det, for hun hadde jo lovt sin far. Så ønska hun Hans Pinnsvin velkommen, og han gifta seg med henne, og han måtte ta plass ved det kongelige bord, og hun satte seg ved siden av ham, og de spiste og drakk.

Da det nå ble kveld og de skulle gå og legge seg, da ble hun veldig redd for piggene hans. Men han sa at hun ikke

skulle være redd, det skulle ikke skje henne noe ondt, og sa til den gamle kongen at han skulle bestille fire mann, de skulle våke ved kammerdøra og gjøre opp en stor ild. Og når han gikk inn på sovekammeret og skulle legge seg i senga, skulle han krype ut av pinnsvinskinnet sitt og la det bli liggende foran senga. Da skulle mennene skynde seg bort og kaste den på ilden, og passe på til den var helt oppbrent.

Da nå klokka slo elleve, gikk han inn i kammeret, trakk pinnsvinhuden av, og lot den ligge foran senga. Så kom mennene og skyndte seg å hente den og kaste den på ilden; og da ilden hadde fortært den, da var han frelst, og lå i senga som et annet menneske, men han var kullsort som om han var svidd. Kongen sendte bud på legen sin, som gned ham inn med gode salver og behandla ham, så han ble hvit, og var en vakker ung mann. Da kongsdattera så det, ble hun glad, og neste morgen stod de opp i glede, spiste og drakk, og nå ble bryllupet skikkelig feira, og Hans Pinnsvin fikk kongeriket av den gamle kongen.

Da det hadde gått noen år, tok han dronninga si med seg til faren sin, og sa at han var sønnen hans. Men faren sa at han ikke hadde noen sønn, en gang hadde han hatt en, men

han var født som et pinnsvin med pigger på, og hadde dratt ut i verden. Da gav han seg til kjenne, og den gamle faren gleda seg og dro med ham til kongeriket hans.

*Og snipp, snapp, snute,
nå er eventyret ute.*

Ordforklaringer

- **løper:** et sendebud som løper til fots, eller en tjener som løper foran herskapets vogn
- **bajonett:** kniv på enden av et gevær

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Tysk folkeeventyr fra samlingene til Jacob Grimm (1785–1863) og Wilhelm Grimm (1786–1859). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Hans mein Igel

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på:

- Tyske originalteksten fra [Kinder- und Haus-Märchen Band 2, 1857 \(de.wikisource.org\)](http://de.wikisource.org) (Offentlig eiendom - public domain)
- Norske oversettelsen "Hans Pindsvin" av Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885) fra [Grimms Utvalgte Eventyr, 1914 \(nb.no\)](http://Grimms Utvalgte Eventyr, 1914 (nb.no)) (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Otto Ubbelohde (1867-1922)

Kilde: [Grimms's fairy tale drawings by Otto Ubbelohde \(commons.wikimedia.org\)](http://Grimms's fairy tale drawings by Otto Ubbelohde (commons.wikimedia.org))

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.